

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 kwietnia 2017 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący SSO Leszek Matuszewski

SSO Ewa Taberska (spr.)

SSO Dariusz Śliwiński

Protokolant aplikant aplikacji ogólnej W. B.

przy udziale A. D. Prokuratora Prokuratury Okręgowej

po rozpoznaniu w dniu 25 kwietnia 2017 r.

sprawy **T. A. (1)**

oskarżonego z art. 193 kk i z art. 158 § 1 kk

z powodu apelacji wniesionej przez oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Obornikach

z dnia 13 stycznia 2017 r. - sygn. akt II K 187/16

1. Utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok.
2. Zasądza od oskarżanego na rzecz Skarbu Państwa koszty procesu za postępowanie odwoławcze w kwocie 20 złotych i wymierza mu opłatę za II instancję w kwocie 180 złotych.

D. Ś. L. E. T.

UZASADNIENIE

T. A. (2) ejczyk został oskarżony o to, że:

I. w dniu 22 grudnia 2015 r. w miejscowości (...) działając wspólnie i w porozumieniu z D. C. (1) i K. P. wtargnął do cudzego domu i wbrew żądaniom osoby uprawnionej nie opuszczał go, **tj. o przestępstwo z art. 193 kk;**

II. w dniu 22 grudnia 2015 r. w miejscowości (...) działając wspólnie i w porozumieniu z D. C. (1) dokonał pobicia D. S. (1), w ten sposób, że przytrzymał pokrzywdzonego, gdy w tym czasie D. C. (1) uderzał pokrzywdzonego pięścią w twarz oraz zadawał ciosy po całym ciele a nadto uderzał metalowym blatem od kuchenki gazowej w lewą rękę pokrzywdzonego, czym naraził go na bezpośrednie niebezpieczeństwo nastąpienia skutku określonego w art. 157 § 1 kk; **tj. o przestępstwo z art. 158 § 1 kk;**

Sąd Rejonowy w Obornikach wyrokiem z dnia 13 stycznia 2017 r. sygn. akt II K 187/16

1. Uznał oskarżonych D. C. (1), T. A. (1) oraz K. P. za winnych tego, że w dniu 22 grudnia 2015 r. w miejscowości (...), działając wspólnie i w porozumieniu ze sobą wdarli się do mieszkania T. K.; tj. przestępstwa z art. 193 kk i za to na podstawie art. 193 kk wymierzył T. A. (1) karę 2 (dwóch) miesięcy pozbawienia wolności;

2. Uznał oskarżonych D. C. (1) oraz T. A. (1) za winnych tego, że w dniu 22 grudnia 2015 r. w miejscowości (...), działając wspólnie i w porozumieniu ze sobą, brali udział w pobiciu D. S. (1), w ten sposób, że D. C. (1) uderzał D. S. (1) pięścią w twarz oraz zadawał ciosy po całym ciele, uderzał metalowym rusztem od kuchenki gazowej, a T. A. (1) przytrzymał D. S. (1) za nogę, utrudniając mu ruchy, w następstwie czego D. S. (1) przewrócił się na podłogę, powodując u D. S. (2) obrażenia ciała w postaci powierzchniowego otarcia naskórka grzbietu lewej ręki, czym narazili D. S. (1) na bezpośrednie niebezpieczeństwo nastąpienia skutku określonego w art. 157 § 1 kk; przy czym w trakcie udziału w pobiciu D. C. (1), działając w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, uszkodził płytę gipsową tworzącą ścianę w kuchni, która pękła, wygiął ruszt od kuchenki gazowej, a także wgniół okap kuchenny oraz uszkodził klamkę, kopiąc w drzwi wyjściowe, czym spowodował straty w wysokości 1.100,00 zł na szkodę T. K.; tj. przestępstwa z art. 158 § 1 kk w stosunku do T. A. (1) i za to na podstawie art. 158 § 1 kk wymierzył mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności.

3. Na podstawie art. 85 kk, art. 85a kk i art. 86 § 1 kk wymierzył oskarżonemu T. A. (1) karę łączną 7 (siedmiu) miesięcy pozbawienia wolności.

4. Na podstawie art. 63 § 1 i § 5 kk zalicza oskarżonemu T. A. (1) na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności okres rzeczywistego pozbawienia wolności w dniach 22 i 23 grudnia 2015 r., przyjmując go za równoważny 2 (dwóm) dniom kary pozbawienia wolności i uznając w tym zakresie karę łączną pozbawienia wolności za wykonaną oraz orzekł o kosztach sądowych.

Apelację od powyższego wyroku złożył oskarżony T. A. (1) – K. 232 – 234.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie.

Przed przystąpieniem do analizy zarzutu apelacji należy zauważyć, iż orzeczenie wydane w przedmiotowej sprawie jest oparte na całokształcie materiału dowodowego zebranego w sprawie, który został poddany wnikliwej analizie bez przekroczenia zasady swobodnej oceny dowodów. Analiza ustaleń poczynionych przez Sąd Rejonowy znajduje pełne odzwierciedlenie we wnioskach zawartych w uzasadnieniu wyroku, które czyni zadość wymogom art. 424 § 1 i 2 k.p.k., co w pełni pozwala na przeprowadzenie kontroli instancyjnej.

Sąd Okręgowy chciałby również podkreślić, iż Sąd Rejonowy w sposób prawidłowy oraz dokładny przeprowadził postępowanie dowodowe, wnikliwie i wszechstronnie rozważył wszystkie dowody i okoliczności ujawnione w toku rozprawy, dokonując następnie na ich podstawie właściwych ustaleń faktycznych, tak co do samego przebiegu zdarzeń, jak i rozstrzygając kwestie sprawstwa i winy wszystkich oskarżonych, w tym oskarżonego T. A. (1). Postępowanie dowodowe w niniejszej sprawie zostało przeprowadzone z należytą starannością i poszanowaniem proceduralnych zasad obowiązujących w polskim procesie karnym. Ocena materiału dowodowego zaprezentowana przez Sąd Rejonowy co do zarzucanych oskarżonemu czynów została dokonana z uwzględnieniem reguł sformułowanych w przepisach art. 5 § 2 k.p.k. i 7 k.p.k. Co więcej, jest ona oceną wszechstronną i bezstronną, która w szczególności nie narusza granic swobodnej oceny dowodów i jest zgodna z zasadami wiedzy i doświadczenia życiowego. Sąd Okręgowy nie stwierdził też błędów logicznych, jak i faktycznych w rozumowaniu Sądu Rejonowego. W związku z powyższym kontrola apelacyjna uzasadnia twierdzenie, że zaskarżony wyrok został, tak jak tego wymaga norma zawarta w art. 410 k.p.k., prawidłowo i w pełni oparty na właściwie dokonanej ocenie materiału dowodowego, zgromadzonego i ujawnionego w toku postępowania.

Sąd Okręgowy stwierdza zatem, że apelacja oskarżonego T. A. (1) ma jedynie charakter polemiczny i nie zawiera żadnych logicznych argumentów, które pozwoliłyby zmienić zaskarżony wyrok zarówno w zakresie sprawstwa i winy jak i orzeczonej kary.

I tak oskarżony w złożonej przez siebie apelacji ponownie przedstawia autorski przebieg wydarzeń prezentowany już przed Sądem Rejonowym, sprzeczny z ustalonym przez Sąd I instancji stanem faktycznym opartym na prawidłowo

ocenionych zeznaniach świadków D. S. (1), T. K., M. K., A. K., W. K. i K. C.. Ocena zeznań tych świadków dokonana przez Sąd Rejonowy jest prawidłowa, nie nosi cech dowolności, ich zeznania są spójne i Sąd Rejonowy słusznie nie znalazł żadnych podstaw do kwestionowania wiarygodności tych zeznań.

Nie ma zatem podstaw do uznania, iż oskarżony T. A. (1) z D. C. (1) i K. P. nie wdarli się do mieszkania T. K..

Jak wynika z zeznań W. K. faktycznie słyszała ona dzwonek do drzwi, lecz na ten dzwonek nikt nie zareagował gdyż zgromadzeni przypuszczali, że jest to brat pokrzywdzonego D. S. (3). W dalszym przebiegu wydarzeń natomiast T. A. (1) z pozostałymi oskarżonymi weszli do pomieszczenia gdzie znajdowali się świadkowie, nie zareagowali na wyrażane krzykami W. K. żądania opuszczenia tego pomieszczenia, a T. A. (1) i D. C. (1) przystąpili do bicia D. S. (1).

Wbrew zatem twierdzeniom apelacji, T. A. (1) nie zareagował od razu na żądania opuszczenia mieszkania przez W. K., a uczynił to dopiero, wraz z pozostałymi oskarżonymi na żądanie M. K., która weszła do pomieszczenia już w trakcie bicia D. S. (1).

Niewątpliwie zatem, wbrew twierdzeniom apelacji, wszyscy oskarżenia wyczerpani znamiona przestępstwa z art. 193 kk.

Nie sposób także podzielić twierdzeń oskarżonego zawartych w apelacji, co do celu jaki przyświecał mu podczas trzymania D. S. (1) za nogę.

Z zeznań bowiem zarówno samego pokrzywdzonego, jak i W. K., A. K. i K. C. oraz M. K. i opisywanego przez nich zdarzenia, nie wynika w żaden sposób, by T. A. (1) „wszelkimi sposobami starał się rozdzielić walczących”, w tym „wyciągał za nogę D. S. (1) spod D. C. (1)”.

Przedstawiony przez świadków spójny opis zdarzenia przedstawia oskarżonego jako osobę współdziałającą z D. C. (1), a sam D. S. (1) opisuje wystarczająco precyzyjnie sposób i oczywisty, agresywny cel trzymania go za nogę przez oskarżonego.

Zaznaczyć w tym miejscu należy, że zdarzenie miało miejsce około godz. 22.00. O godz. 22.30 na miejsce zdarzenia udał się patrol Policji, który po krótkim pościgu zatrzymał T. A. (1) i K. P.. O godz. 23.15 T. A. (1) miał w wydychanym powietrzu 0,91mg/dm³, a o godz. 23.32 0,94 mg/dm³ alkoholu. Wszyscy oskarżeni udali się do miejsca w którym znajdował się D. S. (1) w określonym celu, tj. w celu ukarania D. S. (1) za „plotki o D. C. (1)”

Zdaniem, Sądu Okręgowego zatem zarówno stan nietrzeźwości oskarżonych jak i cel w jakim udali się do miejsca zamieszkania K., sposób wejścia do tego mieszkania oraz prawidłowo ocenione zeznania osób, które obserwowały zdarzenie i nie mają żadnych podstaw do bezpodstawnego pomawiania T. A. (1) o dokonanie przestępstwa, nie mogą przemawiać, tak jak to przedstawia oskarżony w apelacji, za „pokojowym” nastawieniem T. A. (1) do rozegranych wydarzeń i braku uczestnictwa w dwóch przestępstwach, które zostały mu przypisane.

Prawidłowo ustalony przez Sąd Rejonowy stan faktyczny pozwala na przyjęcie, że oskarżony dopuścił się również przestępstwa z art. 158 § 1 kk. W sposób opisany przez Sąd Rejonowy. Współdziałając z D. C. (1) naraził pokrzywdzonego na bezpośrednie niebezpieczeństwo nastąpienia skutku określonego w art. 157 § 1 kk. Jak bezspornie ustalono, oskarżony w żaden sposób nie powstrzymał D. C. przed agresją wobec D. S. (1), a wręcz odwrotnie współdziałał w czynnym pobiciu. Obaj oskarżeni odstąpili od ataku dopiero po interwencji M. K.. Jedynie K. P. stał i przyglądał się zdarzeniu.

Opinie sądowo lekarskie dr med. J. K. umocniły Sąd Rejonowy w słusznym przekonaniu, iż sposób i rodzaj agresji użytej przez oskarżonych wobec D. S. (4) naraził go na powstanie obrażeń z zakresu art. 157 §1 kk (naruszających czynności narządu ciała lub rozstrój zdrowia na okres powyżej 7 dni) takich jak złamanie kości twarzoczaszki, stłuczenie nadgarstka, złamanie kości śródreżca itp. – K. 90.

Sąd Odwoławczy podzielił także stanowisko Sądu Rejonowego w części dotyczącej kar wymierzonych oskarżonemu T. A. (1) za przypisane mu przestępstwa.

W ocenie Sądu Odwoławczego, wbrew stanowisku apelacji, wymierzone oskarżonemu kary jednostkowe jak i kara łączna w wymiarze 7 miesięcy pozbawienia wolności stanowiąc będą dla niego dolegliwość proporcjonalną do stopnia jego zawinienia i okoliczności sprawy, uwzględniającą w należyтым stopniu stopień społecznej szkodliwości popełnionych przez niego przestępstw i stanowiąc będą dla niego poważną, aczkolwiek nie nadmierną dolegliwość, w należyтым stopniu uwzględniającą dyrektywy wskazane w ustawie w zakresie prewencji ogólnej i szczególnej. Sąd Rejonowy w zaskarżonym wyroku przedstawił uzasadnienie swojego rozstrzygnięcia co do sankcji karnej zarówno w zakresie wyboru rodzaju kary, jak też jej rozmiaru. Sąd I instancji odniósł się do wszystkich ustawowych przesłanek orzekania o sankcji karnej i w sposób przekonujący wyjaśniał motywy, jakimi kierował się przy wymierzaniu oskarżonemu kar jednostkowych i kary łącznej. Sąd Rejonowy uwzględnił przede wszystkim okoliczności obciążające oskarżonego, jak uprzednią wielokrotną karalność oskarżonego za przestępstwa, rodzaj wymierzonych oskarżonemu kar, okres, w którym skazano oskarżonego prawomocnie pięciokrotnie za przestępstwa naruszające różne dobra prawne, zamiany kar wolnościowych na kary zastępcze, w tym pozbawienia wolności, odwołanie wcześniej udzielonej zgody na odbywanie kary w systemie dozoru elektronicznego. Jako okoliczność łagodzącą Sąd wziął pod uwagę, że oskarżony utrzymuje się z pracy wykonywanej na podstawie umowy zlecenia, wcześniej był bezrobotny. Sąd miał także na uwadze, że oskarżony przyznał się w postępowaniu sądowym do pierwszego stawianego mu zarzutu i w tym zakresie wyraził żal.

Wreszcie także Sąd miał na uwadze wiek oskarżonego, który w świetle uregulowań karnoprawnych jest osobą młodocianą. Zatem wymierzając mu kary Sąd kierował się przede wszystkim dyrektywą wynikającą z art. 54 § 1 kk.

W przekonaniu Sądu Odwoławczego, tak ukształtowany wymiar kary w stopniu dostatecznym unaocznia oskarżonemu obowiązek respektowania ustalonych norm prawnych, a także ugruntuje przekonanie o nieopłacalności popełniania przestępstw.

Pamiętać należy, iż zadanie Sądu nie sprowadza się tylko do określenia kary odpowiadającej stopniowi społecznej szkodliwości przypisanego czynu, lecz również do rozważenia celowości zastosowania kary w odniesieniu do konkretnego sprawcy. Kara powinna realizować cele w zakresie społecznego jej oddziaływania oraz cele zapobiegawcze i wychowawcze w stosunku do skazanego. Kara, aby być słuszną i sprawiedliwą, powinna uwzględniać we właściwej proporcji oba wskazane wyżej aspekty. W ocenie Sądu Okręgowego wymierzona oskarżonemu kara łączna 7 miesięcy pozbawienia wolności pozbawienia bez warunkowego zawieszenia jej wykonania jest z całą pewnością karą surową, niemniej oceniając ją przez pryzmat czynów jakich się dopuścił, okoliczności i skutków jego działania oraz bezskuteczności dotychczas stosowanych wobec oskarżonego środków represji karnej należało stwierdzić, że za takim wymiarem przemawia wzgląd na potrzebę skutecznego wdrożenia go do przestrzegania w przyszłości porządku prawnego.

Słusznie także podnosi Sąd Rejonowy, iż z uwagi na treść art. 69 § 1 kk (w brzmieniu obowiązującym od dnia 01 lipca 2015 r. – czyny popełnione w dniu 22 grudnia 2015 r.) pomimo wymierzenia oskarżonemu T. A. (1) kary łącznej 7 miesięcy pozbawienia wolności, nie było możliwości warunkowego zawieszenia jej wykonania. Zgodnie bowiem z treścią powołanego przepisu, sąd może warunkowo zawiesić wykonanie kary pozbawienia wolności orzeczonej w wymiarze nieprzekraczającym roku, jeżeli sprawca w czasie popełnienia przestępstwa nie był skazany na karę pozbawienia wolności. W niniejszej sprawie w dacie popełnienia czynów przypisanych oskarżonemu T. A. (1) (22 grudnia 2015 r.) był on już pięciokrotnie skazany (ostatnie skazanie uprawomocniło się w dniu 23 września 2014 r.).

Podzielić należy także wskazanie Sądu I instancji na niecelowość orzeczenia wobec oskarżonego T. A. (1) kar o charakterze wolnościowym, a to z uwagi na wcześniejsze prawomocne skazania i zamianę kar wolnościowych na kary zastępcze. Ponadto, oskarżony był już trzykrotnie skazywany na kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem ich wykonania, za każdym razem oddany pod dozór kuratora. Oskarżony zlekceważył fakt, że objęty jest

okresem próby. Wreszcie zauważyć należy także, że Sąd Okręgowy w Poznaniu uchylił oskarżonemu zezwolenie na odbywanie kary pozbawienia wolności w systemie dozoru elektronicznego.

Biorąc pod uwagę powyższe ustalenia i rozważania Sąd Okręgowy utrzymał w mocy zaskarżony wyrok. O kosztach postępowania odwoławczego orzeczono na podstawie art. 636 § 1 kpk oraz art. 8 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (tj. Dz. U. z 1983 r., nr 49, poz. 223, ze zmianami).

D. Ś. L. E. T.